

ADVENTS

Pirmā advente (35. vārsmā)

Sācies Adventa laiks, četri ceļa posmi, kas cilvēkam ejams, lai kārtējo reizi nedaudz tuvotos sev pašam, savai patiesajai būtībai. Šis ceļš sākas ar fiziskā mājokļa sakārtošanu. Jāpārlūko visas telpas, jāieskatās visos aizmirstajos kaktos, jāiztīra bēniņi no zirnekļu tīkliem, jāpārbauda, vai pagrabā nav parādījušies pelējuma traipi, jāizviedina istabas, jāizmazgā aizkari, kas nu kuram. Tas ir meditatīvs darbs, jo ar šo mājokli ir domāta mūsu fiziskā miesa, mūsu pieticīgā būdiņa, kas aicināta kļūt par gaišu un greznu templi, kurā var dzīvot un darboties mūsu īstais Es, tas, ko mēs savas attīstības gaitā esam izlikuši ārpus sevis, saukdami to par Dievu, pielūdzot to kā visaptverošu gudrību un visuvarenu spēku. Tā tam bija jābūt un tā tas būs vēl tik ilgi, kamēr templis nebūs gatavs. Lai kādreiz sasniegtu šo mērķi, mums katram krietni jāpiestrādā, jo galu galā šis templis ir visiem viens. Katra centieni kalpo tā pilnveidošanai, katra nolaidība kavē to. Šī atziņa var iedvesmot mūs pārvarēt dabisko kūtrumu un neatlaidīgi strādāt pie sava ieguldījuma kopīgā lietā.

Laikmetu mijā šī tempļa iedīglis tika iedēstīts Zemes augsnē līdz ar Jēzus piedzimšanu.

Otrā advente (36. vārsmā)

Otrajā adventes nedēļā uzmanības centrā nokļūst dzīvības procesi, t.i., dziedinošie, reģenerējošie un uzbūves spēki.

Ja mēs paliekam pie salīdzinājuma ar māju, ko pirmajā adventes nedēļā atbrīvojām no visa vecā, liekā, nokalpojušā – no balasta, kas pārāk spēcīgi piesien mūs pie materiālās pasaules; ja mēs sakoduši zobus skrāpējām no sienām vecu tapešu kārtas, elpojot putekļus demontējām dažnedažādus, gadu gaitā sabūvētus antresolus un kambarus, lauzām ārā vecās, sašķobījušās durvis, varbūt pat vienu otru sienu, pārplānojot māju atbilstoši savām jaunajām vajadzībām, tad tagad, kad visi atkritumi un lūžņi ir sakrāmēti neskaitāmos maisos un aiznesti prom, kad māja izskatās kā viens vienīgs skelets ar tukšām durvju ailēm, savainotām sienām un sapelējušiem kaktiem, mēs sākam lielo dziedināšanas darbu. Tiek nomainīti logi, mazgāti un līdzināti griesti un sienas, skelets tiek apaudzēts ar jaunu miesu, tiek atjaunota visa ūdens saimniecība, pārvilkta elektriskie vadi, mājā pamazām tiek iedvesta jauna dzīvība.

Ja mēs darām to meditatīvi, t.i., veicot ārējos darbus, ieklausāmies arī savos iekšējos pārdzīvojumos, tad ievērosim, ka īstenībā ārējais process ir tikai līdzīga iekšēja procesa projekcija, kas piešķir visam pasākumam pavisam citu jēgu un nozīmi, jo, tikai sekojot savām sajūtām un arvien no jauna sabalansējot ar tām ārējās aktivitātes, mēs varēsim iekārtot savu mājokli atbilstoši sev aktuālajam iekšējam stāvoklim, lai varētu kādu laiku dzīvot saskaņā ar to.

Otrajā adventes nedēļā mēs esam „labs pārvaldnieks”, kas no sirds gatavo mājokli savam Kungam, savam Es.

Trešā advente (37. vārsmā)

Ja pirmīt mūsu jaunajā mājā līdz ar siltuma, ūdens saimniecības un elektriskā tīkla sakārtošanu ienāca dzīvība, tad šiem darbiem tomēr bija nepieciešams piesaistīt speciālistus, lietpratējus. Mēs drīkstējām tikai izteikt savas aptuvenās vēlmes. Arī mūsu pašu organismā dzīvības procesi ir tie, pār kuriem mums vēl nav īsti varas. Tos pagaidām arī regulē un uztur daudz augstāka ranga „speciālisti”, nekā mēs savā pašreizējā attīstības pakāpē.

Savukārt trešajā nedēļā, kad runa ir jau par sienu krāsošanu, aizkaru piemeklēšanu un citiem mākslinieciskākiem darbiem, mēs varam pilnīgi apzināti tajos iesaistīties. Mēs arvien vēl neesam šīs mājas likumīgais Kungs, bet gan tās labāks vai sliktāks pārvaldnieks, kas ir jo labāks, jo vairāk ieklausās sava Kunga vēlmēs, jo labāk pazīst viņa gaumi un intereses, viņa pasaules redzējumu un pamatnoskaņojumu.

Dekorējot savu mājokli, mēs piešķiram tam dvēseli, sava Kunga dvēseles spoguļtēlu.

Ceturtā advente (38. vārsmā)

Lai arī fiziskajā pasaulē lietas neiet tik ātri, kā tās tiek izdomātas, tomēr soli pa solim arī tur tās virzās uz priekšu. Katrā ziņā ārējās norises var tikai sekot iekšējām, un iekšējā mājoklī nākamnedēļ atliek sarūpēt pēdējos „sīkumus” lolotā gara bērna sagaidīšanai: mieru, klusumu un, neskatoties ne uz ko, aktīvu pašjāvību labajiem pasauli vadošajiem spēkiem. Bet izšķirošs iekšējais solis, kas katram no mums reiz būtu jāsadūšojas spert, ir pašizcīnītā atskārsme, ka šie pasauli vadošie spēki, kas līdz šim ir rādījuši mums ceļu no garīgām tālēm, kopš 2000 gadiem vairs nemīt nekur citur kā mūsu pašu dvēselē, ka turpmāk tieši un tikai no mums ir atkarīgs, kur virzīsies mūsu pasaule, kāda tā būs, visi tās likteņi – no manis, no tevis, no mums visiem un katra atsevišķi. Šī arī ir Ziemassvētku mistērijas vēsts: pasaules Gaisma, kas visus iepriekšējos laikus ir vadījusi mūs kā tālā zvaigzne virs gudro ķēniņu galvām, grib iemānot mūsos un caur mums turpināt veidot pasauli tālāk, kamēr tā būs sasniegusi savu skaisto mērķi.